Suprafața limitativă a conului de umbră

On Septembrie 27, 2013

Creează-ți o nouă platformă de judecată, astfel încât să ieși din conul de umbră aruncat asupra minții tale.

Nu numai mintea poate să stimuleze reînnoirea omului. Și inima poate. Ea se înflăcărează cu adevărat, răscolind fiecare fărâmă din energia distribuită în serii intensive de pulsuri consecutive, excitând substanța de consistență care provoacă simțurile și le alimentează alternativ, grăbind procesul primar de activare a sinelui.

Iar Ego-ul neînfrânat, acest semiconductor de mare sensibilitate nu poate să funcționeze în absența unei puternice surse de energie revitalizantă. Sângele străin, intens și iute, adulmecat cu ochii, cu poftă și cu de-amănuntul, trezește din adormire instinctele cele mai adânci si mai feroce, dezlănțuindu-le cu acea satisfacție perfidă a lupului sigur pe el care își atrage prada într-un loc dosnic.

Desigur, este ceva sălbatic în Hannibal Lecter, o sete carnală care viețuiește profund în sufletul său de atâta amar de vreme. Şi care abia așteaptă să izbucnească, ca o reacție secundară la o afecțiune primară.

Oare până la ce adâncuri trebuie să te cufunzi în mintea unui om cu sânge rece, coborât parcă dintr-o lume mai înaintată și mai savantă decât a noastră, pentru a-l înțelege? Pe fundul căror abisuri de nedeslușit, de contradicții și îndoieli, se odihnește adevărata lui fire și de la ce depărtare trebuie scoase la iveală, în relativă siguranță, planurile sale diabolice?

Leadership: Ești pregătit să te constitui într-un test al forței hazardului, plasându-te sub influența forței de redefinire a identității personale rezultată din sugestia unei realități ascunse?

O simplă misiune se transformă într-o aventură periculoasă, unind două structuri vecine: puterea și slăbiciunea. Înșelăciunea și adevărul. Acceptarea și paguba. Căci nimic în atitudinea lui Hannibal nu-i alarmează pe cei doi ofițeri de poliție, absolut nimic nu se conturează ca certitudine, niciun nerv, nicio emoție. Doar o stăpânire de sine exemplară. Totalmente, posibilitatea de risc este anulată. Însă reacțiile secundare curg inevitabil după o schemă orientativ-determinantă.

Cei doi supraveghetori, ca două găinușe cuminți plimbându-se deja sătule prin țarcul lor, nu intuiesc defel că inima lupului bate regulat livrând un flux abundent de sânge corpului. Ei se lasă duși de valul ignoranței și neștiinței. Nu știu că procesele de reformare a materiei ce diferă de conștiință, a materiei care n-are liniște, depinzând de diferite interacțiuni și relații între entitățile caracterului, se derulează cu rapiditate în mintea lui Hannibal.

Ei trebuie să iasă cât mai repede din conul de umbră pe care maestrul persuasiunii, depozitarul tuturor cunoștințelor omenești l-a aruncat asupra minții lor. Spontan să se elibereze din perimetrul sumbru. Să se desprindă cumva de această suprafață limitativă printr-o mai bună conștientizare a situației în care se află și a pericolului amenințător. Să distrugă energia direct proporțională cu cantitatea de stimuli ofensivi, insesizabili, care treptat le anulează simțurile și rațiunea.

Dar, umilitor, ei acceptă să fie absorbiți de umbră, preferă să se scufunde tot mai adânc în

apele tulburi ale dominației psihologice.

Pui în situația de "șah mat" însăși veridicitatea leadershipului extras din coeficientul tău de predictibilitate asupra rezultatului unor acțiuni de natură să mărească flexibilitatea autonomiei tale de voință și decizie?

Ca artă autentică și nereprodusă, iar din alt punct de vedere, ca artă a persuasiunii, leadershipul se dovedește tot mai imperios necesar în încercarea de a aduce un spor de obiectivitate și siguranță în chestiuni legate de control și reglare a stărilor și acțiunilor umane, ce par rezervate inițiaților în domeniu.

Însă, o prea mare încărcare cu acele capacități de inducere a unor reacții adverse, de sensibilizare a indivizilor, deci o creștere a expansiunii de dominație ce le anulează acestora orice posibilitate de a reacționa în mod optim, poate pune în situația de "șah mat" însăși veridicitatea și corectitudinea leadershipului.

Leadershipul, în relație cu alte științe, precum psihologia sau filozofia, abordate dintr-o manieră originală, trebuie să poată stabili cu ajutorul cunoștințelor avansate și prin rezonanță, o apropiere mai profundă de mentalitatea "dezarmată" și sprijinirea ei.

Fiecare tip de artă, spunea cineva, își are principiile sale, își are rigorile sale și constituie un univers în sine. Iar acest univers, ce poate fi tradus printr-un individualism exacerbat, reprezentând pe deplin tot mai mulți lideri și acceptat fără urmă de ezitare uneori până la paroxism, dacă se ciocnește cu realitatea scoate adesea scântei. Care nu fac decât să dea jos pragul de încredere și reputația "brand-ului" lor propriu.

A pune în situația de "șah mat" însăși veridicitatea leadershipului este similar încercării de a-ți înălța Ego-ul până la a deveni Dumnezeu, menținând aparentele unei lupte duse până la capăt cu adversitățile imposibile ale unei ipostaze de vinovăție.

Desigur, este ceva instinctiv în fiecare lider, care viețuiește profund în sufletul său și care abia așteaptă să izbucnească. Anume, saltul spre o nouă fază de creștere valorică. Progresul spre un stadiu mult mai avansat de funcționalitate, eliberându-l de chinul insuficienței de putere care implică o restrângere a sferei de acțiune.

Hannibal Lecter nu era interesat de urmările faptelor sale, ci de decizia a subordona însăși moralitatea unui test psihologic.

Eu-l neînfrânat, semiconductorul de mare sensibilitate care nu poate să funcționeze în absența unei puternice surse de energie revitalizantă, ține cu tot dinadinsul să își dovedească superioritatea, beneficiind astfel de „avantajul" distanțării de principiile de corectitudine ale leadershipului. Vinovăția se instalează puternic în chimia conștiinței atunci când ceva din tine, sub puterea instinctului de dominație și al vanității, îți comandă să săvârșești în mod voit un act incalificabil.

Oare până la ce adâncuri trebuie să te cufunzi în mintea unui lider, pentru a-l înțelege? Pe fundul căror abisuri de nedeslușit, de contradicții și îndoieli, se odihnește adevărata lui fire și de la ce depărtare trebuie scoase la iveală, în relativă siguranță, planurile sale incerte?

Leadership: Poți să te constitui ca tendință complementară a autonomiei tale și ca reacție împotriva situației sale de tip "abuziv" care te forțează să alegi între un compromis și lupta împotriva unui Ego care cere totul?

În condițiile contactului cu leadershipul, prin înlesnirea pătrunderii în universul uman, apar o serie de situații de care indivizii obișnuiți nu se pot apăra. Neputincioși în fața influenței care îi încolțește, ei trăiesc un complex de judecată, sunt loviți de incapacitatea de a ridica deasupra împotrivirilor. Ca și cum ar fi constrânși să execute un ordin judecătoresc care contravine propriilor convingeri. Dar nu pot reacționa. Influența majoră, iscusit încadrată în erorile lor de judecată declanșează un val de slăbiciuni, o închidere în sine. Le este restrâns teritoriul de apărare. Se lasă duși de valul ignoranței și neștiinței.

Există o notă de stabilitate mai greu sesizabilă la prima vedere, pe care întâlnirea cu leadershipul nu o asigură necondiționat. După cum nimeni nu-și permite să meargă la teatru sau la concert în ținută de plajă, tot astfel niciun individ care e prins în aria conului de umbră nu poate să-și contureze o perspectivă unitară a realității. Nu este capabil să permită "vederii neformate" să experimenteze abordările în care se întrepătrund și se completează reciproc "piesele" care determină funcționarea lor perfectă.

Măsura puterii de a fi un om profund moral vizează compromisul dintre experiența pe care o trăiești prin gândurile și faptele care îți domină mintea, și experiența pe care o consideri tragică când este trăită de „altcineva" datorită ție.

Suprafața limitativă a conului de umbră evidențiază posibilitatea minții omenești de a intra într-un con de umbră mai mult sau mai puțin extins. Acest lucru se întâmplă atunci când coborâm garda, reducem vigilența, sau nu suntem pregătiți să facem față unor situații critice apărute intempestiv. Sau, dimpotrivă, atunci când ne considerăm imbatabili.

Conul de umbră poate fi mult micșorat prin dezvoltarea conștiinței proprii, printr-o gândire rațională care orientează individul spre menținerea unei situații de lungă durată în parametrii normalului, înlăturând haosul creat de cei mărginiți sau răuvoitori. Dezvoltarea capacităților de răspuns rapid prin acțiuni eficace, a perspicacității, a vigilenței, a mobilității gândirii și crearea unei "expectative armate", anihilează orice con de umbră în care se poate cădea.

* Notă: The Silence of the Lambs (1991)

Source: https://neculaifantanaru.com/suprafata-limitativa-a-conului-de-umbra.html